

Duncan Shelley

A bosszú mestere

Duncan Shelley: A bosszú mestere

Copyright © 2012 Weith Katalin & Duncan Shelley

A regény eredetije 2001-ben jelent meg A Lesboszi Cáva címen.

A könyv bármely részének sokszorosítása, akár elektronikus,
akár mechanikus úton
– ideértve az információtároló és -visszakereső rendszereket is –
a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos!
Kivételt képeznek a sajtóértékelés vagy ajánlás céljára idézett
rövid részletek!

Szabadon Terjeszthető!

ISBN 978-615-5310-00-3

www.brookskiado.hu

www.duncanshelley.com

Borító: Lafferton Zsolt

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzser Iroda Kft.
Igazgató: Weith Katalin

Nyomta: Multiszolg Kft.

A szerző előszava

Ez a könyv 2001-ben jelent meg először, A Lesboszi Cáva címen. A címváltozást az indokolja, hogy az eredeti cím semmit nem mondott a történetről és a műfajról.

A regény több mint egy évtizeddel ezelőtt íródott. A történetben bemutatásra kerülő *modern technika* akkor volt az: ennek egy része mostanra elavult (PDA, hordozható fénykép-előhívó labor stb.), és ez néhol megmosolyogtató lehet. Érdekes, hogy a fegyverzet szinte semmit nem változott az azóta eltelt idő alatt.

Duncan Shelley

2012. november 21.

Gondolatok a regényhez

Az HAC a Health Alteration Committee rövidítése, amely Egészségmódosító Bizottságot jelent. Az HAC a CIA legtitkosabb osztálya, feladata a kijelölt célpontok likvidálása. Azért lett „egészségmódosító” a neve, mert eleinte kizárólag mérgekkel dolgozott, és kezdetben nemcsak gyilkosságokat hajtott végre.

Az HAC a CIA Műveleti Igazgatósága alá tartozik. Feladata: likvidálni azokat a nagyhatalmú embereket, akik veszélyeztetik az Egyesült Államok nemzetbiztonságát. Az HAC egyes források szerint 1961-ben jött létre, néhány más forrás korábbra teszi születését. Az HAC-t rejtő, többlépcsős dezinformációs védőgyűrű a részleggel kapcsolatos információkat kibogozhatatlanul összezavarja, olyannyira, hogy még alapításának időpontja is kérdéses. Kevés egyértelmű kijelentés tehető vele kapcsolatban.

Izraelben a törvények és a társadalom megengedi, hogy a Moszad, az izraeli titkosszolgálat likvidálja azokat, akik veszélyeztetik az ország nemzetbiztonsági érdekeit. Az Egyesült Államokban a 2001. szeptember 11-i New York-i merényletet megelőzően a Fehér Ház és a CIA nem rendelkezett törvényes joggal merényletek elrendelésére és végrehajtására, mivel azt a politika és a hadviselés elfogadhatatlan eszközeinek tekintették. Az HAC ezek ellenére évtizedek óta működik, olyan nagy titokzatosságtól körülvéve, hogy a merényleteknek egy teljesen új változatát dolgozta ki: a *leplezett merényletet*. A terrrorszervezetek álma egy olyan merénylet, amely rengeteg ember elképesztően látványos halálát okozza, amire mindenki odafigyel, és amelynek képei bejárják a világot. Az HAC álma az ideális merényletről egy olyan akció, melynek elkövetői, háttere és igazi célja mindörökre rejtve marad.

A leplezés, a titokzatosság azért bír ilyen fokú kiemelt fontossággal, mert ha kiderül, hogy egy merénylet mögött a CIA áll, akkor kiderül az is, hogy a CIA mögött ott áll a kormány maga, az elnök, a miniszterek, a szenátorok, és a kirobbanó botrány szele elfújhatja a CIA vezérkarát és a kormányt, száz és száz karrier roppanhat ketté, sőt még az is előfordulhat, hogy a CIA-t több kisebb szervezetre osztják szét. Elég gondolni egy közelmúltban elhunyt államfőre – milyen visszhangot váltana ki nemzetközi szinten, ha kiderülne, hogy az illetőt az Amerikai Egyesült Államok kormánya likvidáltatta?

Az HAC tehát nem terrrorszervezet, olyan értelemben, hogy nem félelemkeltéssel foglalkozik. Problémákat old meg, vagy próbál megoldani, a maga igen speciális módszereivel.

PROLÓGUS

1.

27-ES RENDŐRŐRS BOGOTA, KOLUMBIA vasárnap délután, szeptember 2.

Délutánra egy kicsit lehűlt az idő. Legalábbis a kolumbiaiak így érezték. A hűvösebb égöv alól érkező turisták épp csak fellélegeztek a fojtogató hőség alól, enyhét adó szellőkések söpörtek végig az utcákon, langyos permatté hűtte a testüket borító verejtéket.

Fernando Sanchez rendőrőrmestert ezen a hűvös délutánon vajmi kevéssé foglalkoztatta az időjárás. Két ügy kötötte le a figyelmét, melyekről hirtelenjében el sem tudta dönteni, hogy melyik a fontosabb.

Néhány perccel déli tizenkét óra után Kolumbia egyik legismertebb férfiújának, a politikus-nagybirtokos Juan Ortega Moniznak egyik bizalmi embere megjelent a 27-es számú rendőrőrsön, és közölte a parancsnokkal, hogy Moniz úr délután öt órakor igen fontos beszédet kíván tartani az őrs udvarán. 15 óra 30 perckor, amikor a média is megkapta a hírt, a rendkívüli biztonsági óvintézkedések már folyamatban voltak. A beszéd tartalmáról mindössze annyit lehetett tudni, hogy egy része Amerikának szól. Külföldi újságírók és tévéstábok nem léphettek az őrs területére, a kínos kérdések és a még kínosabb incidensek elkerülése végett. Az a nagyon kevés számú külföldi stáb és újságíró, akik a térségben tartózkodtak és még időben odaérhettek a beszéd színhelyére, a kapun kívül kaptak helyet, ahol kitűnő felvételeket készíthettek az épületről, azaz arról a tényről, hogy a rendőrőrs a beszéd egész ideje alatt nyitva marad, és az ügymenet nem áll le.

Minderre azért volt szükség, hogy cáfolják azokat a nevetséges washingtoni vádaskodásokat, miszerint Juan Ortega Moniz nyakig benne van az illegális fegyverkereskedelemben, és annyira fél, hogy sohasem meri elhagyni Tolima-hegyi birtokát, amely valóságos erődítmény volt. Öt hónappal ezelőtt a Washington Post vezető külpolitikai szakírója, Edward J. Connally kezdte a gúnyolódást Monizról, amiért politikus létére soha nem ment sehová: ha interjút adott, a stábot, illetve az újságírót a birtokára hívta, a birtokáról üzent a népnek, és még a kormány munkában is távolról, konferenciatelefonon keresztül vagy videokapcsolat útján vett részt. Connally nevezte el Monizt „szoba-politikusnak”, meg „tanya-elnöknek”, ami már az első alkalommal is kisebb dührohamot váltott ki Monizból, ám az elmúlt hónapokban a gúnyolódás lassacskán nemzetközi méreteket öltött, és volt egy pont, amikor már Kolumbiában is elkezdtek kérdéseket feltenni, hogy ugyan már miért nem

jelenik meg sehol? Muszáj volt tehát lépnie, és egy jó ötlete is támadt, hogyan szerezhetné vissza korábbi népszerűségét.

A másik fontos ügy pedig egy nő volt, méghozzá egy *mexikói nő*. Az őrmesternek nem kellett volna foglalkoznia vele, messzemenően rangon aluli egy őrmesternek kísérgetnie egy sértettet az épületben, de ez a nő valahogy olyan volt, akivel muszáj volt kivéteelt tennie. Fernando Sanchez őrmester úgy képzelte, ennek a nőnek az egész élete abból áll, hogy a férfiak kivételeznek vele. És ő ezt nagyon is meg tudta érteni. Csak meglátta a nőt, ahogyan jön be a kapun, és a nyüzsgés, amely körülvette, azonnal eltűnt – a világ megszűnt létezni. Oda kellett mennie hozzá, hogy megszólítsa és felajánlja szolgálatait, látnia kellett az arcát, a tekintetét, a testét, a gesztusait, hallania kellett a hangját. Egyszerűen muszáj volt.

A nőt Juanita Munoznak hívták. Érvényes útlevele szerint már hat napja tartózkodott az országban. Valakik rászálltak, kábítószer-csempészésre akarták rávenni, és kétségbeesésében fordult a rendőrséghez. A nő áthaladt a legmodernebb fémdetektoron, majd kézi fémdetektorral vizsgálták át, majd levetették a cipőjét, és megröntgenezték, majd elvették a táskáját, kiborították, kirázták, megröntgenezték, minden kis tárgyat tüzetesen átvizsgáltak, majd a táskát és annak tartalmát, beleértve az iratait is, elzárták egy őrzött raktárba. Ellenőrizték az útlevelét és a vízumát, a fontosabb oldalakat lefénymásolták, és a fénymásolatot kapta meg, meg egy bilétát, amivel igazolhatta, hogy jogosan tartózkodik az épületben. Senki sem mondta, de úgy tűnt, a külföldi tévésekkel és újságírókkal azt próbálják elhitetni, hogy ezek a biztonsági óvintézkedések bevett dolgok. Persze senki sem hitte el.

Hihetetlenül édes ez a nő, gondolta Fernando Sanchez rendőrőrmester. Nem volt az a kimondott gáláns férfi, sőt a nőt megglehetősen félvállról vette, de most ő lett az udvariasság mintaképe. Mindig előreengedte a nőt, és igyekezett minden létező ürügyet kihasználni, hogy lemaradhasson egy kicsit, és elnézhesse a nő csodálatos alakját, mert senkinek ezen a világon nem ringott *úgy* a csípője, mint neki.

A nőnek tökéletes feneke volt. Ezt Fernando Sanchez azonnal megállapította, értett az ilyesmihez. Mindig a nők fenekét nézte meg először, és bizony látott már néhány emlékezetes darabot, de egy sem volt olyan káprázatos, őrzítő és vérlázító, mint ennek a szenyorítának. Ahogyan rátapadt a fehér ruhája, olyan formás, gömbölyded, feszes... Fernando Sanchez rendőrőrmester megindultan vallotta be magának, hogy ez a nő a legszebb, leggyönyörűbb *dolog*, amit valaha is látott a saját szemével. A nő teste bámulatra méltóan érzéki volt: angyali arcocskájához démoni test tartozott. Fernando Sanchez biztosra vette, hogy az Úr, kinek áldott legyen a neve, ezt a csodát a férfi vágyainak páratlanul alapos kielégítésére rakta így össze.

Amikor felértek az emeletre, a nő hátrafordult és megkérdezte azzal az édes kis hangocskájával, hogy merre tovább. Bizony, Fernando Sanchez rendőrőrmester most már értette, miért lesz valaki festő, mert ha ő tudna festeni, megfestené ezt a gyönyörűséges, csodálatos, álomszép angyali arcot! A nő tanácstalanul figyelte, összeráncolt homlokkal, tágra nyílt szemekkel, azzal a félszeg, kislányos mosolyával. Az őrmester elképzelte ezt a gyönyörű, angyali arcocskát, amint a szájába veszi az ő szőrös, merev... No, igen, amit vele tenne

az ágyban! Beleborzongott a gondolatba. Úgy érezte, ha lefeküdhetne ezzel a nővel, egyszerűen nem tudna leállni, képtelen lenne abbahagyni, úgy kellene két vagy három nagyon erős embernek leszednie róla.

Juanita várta a választ, és ahogy mosolygott, félrebillentette a fejét. Ez már túl sok volt az őrmesternek. Szenvedett, kínzó vágyat érzett a nő iránt. Volt egy pillanat, amikor majdnem megszólalt: „Kérem, hölgyem, könyörgöm, kérhet cserébe bármit, csak feküdjön le velem, kérem!” De mégsem mondta ki, csak mutatta, hogy merre tovább. Feljebb még egy emeletet.

Megint a fenekét nézte, és látta magát az ágyban, egy sötét, füledt szobában, egy csendes éjjelen... Vele. Csak az ilyen aranyos nők tudják előhozni a férfiból az igazi szenvedélyt, az igazi bikát.

Az őrmester felsóhajtott. Nem, ez a nő sohasem lesz az övé, soha. Megkérdezhetné, hogy meginna-e vele valamit, vagy, hogy elkísérhetné-e valahová, és ha igent mond, még sok minden kialakulhat, de ha a hadnagy meglátja a nőt, egész biztosan lecsap rá. Nincs mit tenni. Csak ment, követte A Nőt, és itta magába a látványt. Igyekezett mindent elraktározni az emlékezetében, hogy később, majd éjjel, amikor egyedül lesz az ágyban, vagy egy másik nővel, akit megkaphat, fel tudjon idézni minden kis részletet. Megint felsóhajtott. Neki csak ennyi jut, csak a fantázia. *Rohadt az élet.*

Felértek a legfelső emeletre. Itt kaptak helyet a kábítószer-elhárítás, a kiemelt gyilkosságok és a kiemelt emberrablások irodái. Az őrmester a kábítószer-elhárítás helyettes vezetőjének irodájához kíserte Juanitát. Bekopogott, két erőset, egy gyengét.

– Jöjjön be! – kiabált ki az irodából Salvador Eduardo hadnagy.

Az őrmester benyitott. Összevágta a sarkát, tisztelgett, azután bekísérte a nőt. Szomorúan látta, ahogy a hadnagy szeme felcsillan a nem mindennapi nő láttán.

– A hölgy Juanita Munoz, Mexikóból! – jelentette Fernando Sanchez őrmester. – Egy bejelentést szeretne tenni.

A hadnagy kipattant az íróasztala mögül, és a nő elé sietett. Kezet csókolt neki. Az őrmester alig bírta elhinni, hogy ilyet tett.

– Salvador Eduardo hadnagy vagyok, a kábítószer-elhárító osztag helyettes vezetője – mutatkozott be a hadnagy széles mosollyal tömött bajusza alatt; még ki is húzta magát, hogy Juanita lássa, milyen fess férfiember. – Kérem, foglaljon helyet.

– Köszönöm szépen, hadnagy úr – mosolyodott el a nő, és mosoly közben félrebillent a feje.

Eduardónak megdobbant a szíve. Ilyen nőt még sohasem látott. Udvariasan hátrahúzta a széket az asztala előtt, majd a nő ámulatba ejtő feneke alá tolt. Látta magát, amint ezt a gyönyörű ülepet gyömszöli az ágyban. Megrázta a fejét, hogy elterelje a gondolatait, mert mint egy varázsütésre, elkezdett merevedni. Átsétált az íróasztal másik oldalára, és leült.

Az őrmester ostobán álldogált az ajtóban. A hadnagy bosszúsan ráemelte a tekintetét: mennie kellett.

– Bocsásson meg, kisasszony, de nekem most sürgős dolgom van – búcsúzkodott Sanchez őrmester.

A nő felé fordult, és mosolygott.

– Igen, igen, természetesen, őrmester úr! – hadarta Juanita. – Nagyon szépen köszönöm, amit értem tett, igazán hálás vagyok, ön nagyon kedves férfi!
– Szóra sem érdemes! – mondta Sanchez őrmester boldogan. – Csak a kötelességemet teljesítettem, kisasszony.

Az őrmester vigyázzba vágta magát, és tisztelgett. A hadnagy hanyagul tisztelgett vissza. Fernando Sanchez kiment a szobából, és becsukta maga után az ajtót. Nagyot sóhajtott. Elindult a lépcsőház felé. Tudta, hogy ez lesz, megtehetette volna a bukmékernél: Eduardo hadnagy lecsapott a nőre.

A hadnagy megköszöri a torkát, hogy még férfiasabb legyen a hangja.

– Elnézését kérem a felfordulásért, ami ma itt van nálunk, de, tudja, ez egy nagyon fontos nap. Lesz mindjárt egy – a háta mögött az udvarra néző ablak felé bökött a hüvelykujjával – beszéd. Nagyon fontos beszéd, érdemes meghallgatnia innen az irodából.

A nő tanácstalanul nézte, úgy tűnt, semmit sem ért az egészből.

– Egy közismert személyiség fog beszélni – folytatta a hadnagy. – Juan Ortega Moniz úr, a Nép Barátja – nem tette hozzá, hogy valamilyen rendkívüli bejelentést fog tenni az Amerikai Egyesült Államokkal kapcsolatban, mert nem akarta megrémíteni a nőt.

Juanita arca felderült. Olyan volt a mosolya, hogy Salvador Eduardo hadnagy megborzongott. Láta magukat egy füledt, sötét szobában a nyikorgó ágyon zihálva, hallotta a nő hangját, amint kéjesen nyöszörgő hangon kérleli: *Salvador, Salvador, ne ilyen vadul! Ne ilyen vadul! Olyan vad vagy, Salvador!*

– Láttam Moniz urat a tévében... – Juanita gondolkodott, hogy mikor, de nem jutott eszébe. – Már régebben.

– Ööö... értem – a hadnagy rájött, hogy Moniz úr nem a legmegfelelőbb beszédtema, ha el akarja csábítani a nőt. Úgy határozott, megpróbál segíteni neki, és majd a nő hálából az ágyába bújnik. – Nos, térjünk a tárgyra. Az őrmester egy bejelentést említett.

Juanita elkomolyodott. Félelem ült ki bájos arcára. Nem is félelem, inkább rémület.

– Én Mexikóban lakom, a fővárosban – kezdte Juanita. A hadnagy hihetetlenül édesnek találta a hangocskáját, pedig a nőt olyan harmincévesnek tippelte. – Egy szalonban dolgozom, ahol divatos európai ruhákat lehet kapni. A szalon vezetője a vőlegényem volt, aztán... – legörbült a szája. – megcsalt – Egy könnycsepp csordult ki a szeme sarkából, és folyt végig az arcán. – Felbontottuk az eljegyzésünket, pedig már az esküvőnk is ki volt tűzve. Olyan borzasztóan megviselt. Teljesen kikészültem.

Újabb könnycseppek gördültek végig az arcán. Önkéntelenül is az oldalához kapott, mint aki a táskáját keresi, elfelejtve, hogy elvették tőle a kapuban.

– Oh, elnézést! – a hadnagy kinyitotta a fiókját, egy megkezdett csomag papír zsebkendőt vett elő, és odanyújtotta Juanitának.

– Köszönöm, hadnagy úr! – Juanita kivett a csomagból egy zsebkendőt, és törölgetni kezdte az arcát.

Salvador Eduardo hadnagy a macsó-kultusz híve volt, azt vallotta, hogy a hűség összeegyeztethetetlen a férfiassággal, és ő maga is buzgón csalta a feleségét, valahányszor erre alkalma nyílt. De a felesége egyáltalán nem olyan

volt, mint Juanita. Ha olyan lenne, más lenne a helyzet. Ez a nő szexre termett, a felesége meg... Másra. Összetörni egy ilyen nő szívét, ezt egy kicsit erősnek találta. Nem érezte ugyan bűnnek, de vétség azért volt. És nem is jelentéktelen vétség.

– Mi történt? – kérdezte együtt érző hangon. Arra számított, a nő a karjai közt keres majd vigaszt.

– Nem bírtam már tovább. Annyira fájt... Épp akkoriban hívott fel egy régi barátnőm, Luz Maria Alonso, aki a szomszédunk volt, amikor Mexikóvárosban tanult. Ő botanikus, tudja? – nézett fel a hadnagyra olyan elveszetten, hogy a hadnagy majdnem felállt, hogy megkerülje az asztalát, és magához ölelje. – Aztán amikor elvégezte az iskolát, hazament, ide Kolumbiába, Bogotába. Felhívott a múlt héten, vasárnap, én meg elpanaszoltam neki, hogy mi történt. Felajánlotta, hogy utazzak ide, és töltsék itt néhány hetet. Nagyon örültem, hogy eljöhettek otthonról, mert ott csak minden arra a... Joséra emlékeztetett.

Eduardo hadnagy rosszállóan a fejét ingatta, és felsóhajtott. Juanita folytatta.

– Luz Maria azt mondta, legalább megismerkedem egy érdekes országgal, új emberekkel, és talán még egy igazi férfival is, aki törődik velem, nem úgy, mint José.

Ez volt az a mondat, amit a hadnagy hallani akart. Magában hálát rebegett az Úrnak. Azután hirtelen eszébe jutott, hogy ő a kábítószer-elhárítás helyettes vezetője ebben a körzetben.

– Ez mind rettenetes, kisasszony – mondta. – Majd erre is keresünk valami megoldást. Tudja, mifelénk egy rendőrnek ilyen kötelességei is vannak, nem hagyhatjuk magukra az embereket.

– Oh, bárcsak Mexikóban is ilyenek lennének a rend őrei!

– Majd talán egyszer maguknál is rájönnek ennek fontosságára. De most arra szeretném kérni, hogy mondja el, mi történt önnel, amitől ennyire megrémült.

Juanita letörölgette a könnyeit, arcára megint rémület ült ki. Felsóhajtott, megnyalta a szája szélét, és belekezdett.

– Luz Maria pénteken este bejött a szobámba, és azt kérdezte, szeretnék-e keresni egy kis pénzt, úgy tízezer dollárt. Ez rengeteg pénz nekem, persze, hogy akartam. Megkérdeztem, mit kéne tennem érte? Tudja, azt hittem, valami expedícióra akarnak menni, és hogy nekem is mennem kellene. Tudja, növényeket gyűjtenek, hogy lássák, milyen növények maradnak meg különféle éghajlati meg talaj... – Juanita megint összeráncolta a homlokát, mint akinek fogalma sincs a botanikáról. – Szóval, ilyenek. De nem erről volt szó. Egy bőröndöt kellett volna átvinnem a határon, amikor megyek haza. Nem akarta elmondani, de nagy nehezen kiszedtem belőle, hogy a bőrönd dupla fenekű, és kábítószer lesz a titkos rekeszben. Öt vagy hat kiló kokain. Természetesen elutasítottam, mert nem akarok börtönbe kerülni. Azt én nem bírnám ki, belehalnék! De tegnap újra jött, és újra megkért, hogy tegyem meg. Kapok húszezer dollárt, mondta. De én nem akartam. Én nem akarok ilyesmibe belekeveredni! Ma pedig... ma pedig megfenyegetett, hogy ha nem viszem el a kokaint, akkor esetleg valami történni fog velem, mert túl sokat tudok, és veszélyt hozhatok a fejükre. Én... én nem is gondoltam, hogy Luz Maria ilyesmivel foglalkozik! Tudja, olyan jó embernek látszott! Eljött Mexikóba, hogy botanikus legyen, és a tudásával segíthessen a hazáján.

Eduardo hadnagy mindentudóan bólogatott. *Botanikus... Hát persze. Mák, indiai kender... Ez a kis szajha igazi hazafi. Jót fog tenni neki az életfogytiglan, vagy a golyó a tarkójában.* Felírta egy papír szélére: Luz Maria Alonso.

– Sajnos, előfordul az ilyesmi, kisasszony – a hadnagy széttárta a karját. – Nagyon sajnálom. Az ilyenek miatt már az egész világ úgy tekint ránk, mint valami kábítószeres országra.

– Mit lehetne tenni, hadnagy úr? Borzasztóan félek, nem merek visszamenni Luz Mariához, és kábítószert sem akarok csempészni. Én nem vagyok bűnöző!

– Ön nagyszerű ember, kisasszony, és nagyon helyesen tette, hogy hozzánk fordult. Ne szenvedjen mások miatt – a hadnagy papírt és tollat vett elő az egyik fiókból, és az asztalra tette azokat, Juanita elé. – Kérem, írjon le mindent, amit tud az ügyről.

– Persze, persze, mindent leírok – Juanita a tollat nézegette. Egyszerű, olcsó golyóstoll volt, vacak tucatáru. – Elnézést, kaphatnék egy kerámiahegyű tollat? – kérdezte összeráncolt homlokkal, tágra nyílt szemekkel. Olyan édes volt ez a nő, hogy Eduardónak mosolyognia kellett.

– Egy kerámiahegyű tollat... – mondta maga elé. Tudta, hogy van neki egy, ő is szeretett vele írni, mert olyan erőteljesek voltak tőle a betűk, de hirtelenjében nem is tudta, hogy hol van. Körülnézett az asztalon, de nem volt ott.

– Tudja, a kerámiahegyű toll sokkal elegánsabb, mint ezek a szokásos tollak – mesélte Juanita. – Egy kicsit olyan írni velük, mint a töltőtollal. Szerintem a régi időkben az emberek sokkal szebben írtak, mint mostanság!

– Igen, igaza van, a kerámiahegyű tollal sokkal elegánsabb az írás – értett egyet a hadnagy. Felállt, a szekrényéhez ment, kinyitotta az ajtaját, benyúlt, kivette a táskáját. Itt kellett lennie a tollnak, más lehetőség már nem maradt.

Közben kint az udvaron felhangzott a zene, a tizenhat tagú zenekar pergő ritmusú indulót játszott.

A hadnagy felnézett a faliórára. Öt óra. Kezdődik. Sejtelve sem volt arról, hogy Juan Ortega Moniz mit is akar bejelenteni, de hamarosan kiderül. Megtalálta a táskában a tollat, visszarakta a táskát a szekrénybe, azután kilesett egy pillanatra az ablakon, majd leült a helyére, és a tollat átnyújtotta a nőnek.

– Parancsoljon, kisasszony! – mondta.

– Maga olyan kedves, hadnagy úr – mosolygott Juanita. Ahogyan elvette a tollat, egy pillanatra összeért a kezük.

Az érintésre hideg futott végig a hadnagy hátán. Láttá magukat egy füledt, sötét szobában a nyikorgó...

– Nem akarja megnézni a beszédet? – kérdezte Eduardo, hogy elterelje a figyelmét a testében lejátszódó hormonális változásokról. – Majd leírja később, amit erről a Luz Maria Alonso-ügyről tud. Ne szalassza el, talán maga az egyetlen külföldi, aki élőben láthatja és hallhatja Moniz urat.

– Hát... nem is tudom – bizonytalankodott Juanita. Levette a toll kupakját, és húzott egy kis vonalat a papír szélére, hogy lássa, ír-e. Írt.

– Én azt javaslom, nézze meg.

– Hát... jó. De... amíg nem kezdődik el a beszéd, addig is írok, hogy minél hamarabb meglegyen.

Ekkor bekopogtak az ajtón.

– Jöjjön be! – kiabált ki a hadnagy. Kinyílt az ajtó. Egy egyenruhás férfi kukkantott be.

– Hadnagy úr, a beszéd máris kezdődik! – mondta.

– Mit gondol, én nem tudom? – nézett rá a hadnagy gúnyos mosollyal az arcán.

– De... de, persze, hogy tudja. Elnézést kérek.

– Most dolgom van. Ne zavarjanak! Egy fontos bejelentést veszek fel éppen. Majd innen az ablakból végignézzük.

– Értettem! – a férfi vigyázzba vágta magát, tisztelgett és becsukta az ajtót.

– Nagyon sajnálom – nézett a hadnagy Juanitára.

– Á, nem történt semmi! – legyintett Juanita. A tollat az ujjai közt forgatta, és gondolkodott, hogyan is kezdjen hozzá.

A zenekar elhallgatott. Felhangzott a taps.

– Na, ez ő lesz, Moniz úr! – lelkendezett Eduardo hadnagy. – Meglátja, fantasztikus beszéd lesz! Kér egy kávét? Még van a kancsóban!

– Maga olyan jó hozzám, hadnagy úr! – mondta Juanita bájosan.

Eduardo mosolygott. Már látta magát és Juanitát egy füledt, sötét szobában, ahogyan egy nyikorgó ágyon...

A taps elült.

– Barátaim! – hallatszott a hangszórókból Juan Ortega Moniz jellegzetes hangja.

Na, most kiderül, mi az a rendkívüli bejelentés Amerikáról, gondolta Eduardo hadnagy.

Azután valami történt. Mintha Juanita legyintett volna.

Egy pillanattal később Salvador Eduardo hadnagy rájött, hogy képtelen lélegezni. Furcsa, bugyborékoló, hörgő hangot hallott. Rádöbbsent, hogy a hang a sajátja. Teljesen összezavarodott. Bámulta a nő angyali arcát, de most már képtelen volt felizgulni. Hörgött, fuldoklott, fájdalom hasított a testébe. Nem értett semmit, nem tudta, mi történt hirtelen. A torkához kapott, de nem volt felvágva. Vonaglani kezdett, dobálta magát, borzalmas, leírhatatlan félelem vett rajta erőt. Felugrott, majd hátrazuhant, felborította a székét, és átesett rajta. A földön hörgött, a nyakát tapogatta.

A kerámiahegyű toll teljes hosszában a testében volt. A nő a kulcsfont közti árokba dőfte be nagy erővel, olyan mélyre, hogy orvosi eszközök nélkül kiszedni sem lehetett volna.

Salvador Eduardo hadnagy hirtelen megértette, hogy mi történik vele: haldoklik. És nem tehet ellene semmit. Bevizelt, a széklete kifolyt a végbélnyílásán. Az ujjait megpróbálta a különös, vértelen sebbe nyomni, hogy megragadja a tollat, és kihúzza a légsövéből, de nem tudta megfogni.

Hirtelen leállt. Nem volt több mozdulat, nem volt több hörgés, nem volt több fájdalom. Repült, lebegett, egyre csak feljebb és feljebb. A mennyezet magasságából látta Juanitát, a kis fehér ruhájában. Azután átlebegett a mennyezeten, túl az épület tetején.

Juanita felállt, a székét a kilincs alá tette, hogy senki ne tudjon rányitni. A hadnagy holttestéhez ment, elvette a revolverét, egy kitűnő minőségű, brazil gyártmányú .357-es Taurus Magnumot. Kibillentette oldalra a forgódobot, és ellenőrizte a fegyvert: szabadon fut-e a forgódob, tiszta-e a cső, rendben van-e

a kakas, az elsütőbillentyű, az ütőszeg, majd mindegyik töltényt tüzetesen szemügyre vette. Kettő nem tetszett neki, azokat úgy helyezte el a tárban, hogy utoljára kerüljenek sorra. Az ablakhoz ment, és a fal takarásában kinézett az udvarra. Kint nagy tömeg állt, és egy emelvény tetején, mikrofonállvány mögött, Juan Ortega Moniz beszélt.

Juanita pontosan 9,5 méter magasan volt, jóval magasabban, mint bármi az udvaron. Jó volt a rálátás, nem is véletlenül választotta ezt az irodát. A távolság az ablak és Juan Ortega Moniz között nem haladta meg a húsz métert. A szemközti tetőn három puskás férfi hasalt, és a hazai média képviselőit pásztázták. Moniznak Kolumbiában is akadtak ellenségei.

Juanita Munoz, akit valójában Josie Mendozának hívtak, és az HAC, a Health Alteration Committee (Egészségmódosító Bizottság), a CIA orgyilkosságokkal foglalkozó részlegének mesterlövésze volt, egyelőre nem célozta be Monizt. A fal takarásában állt. Kiválasztotta a szöveget, ahonnan lőni fog. Kiválasztotta a módot, ahogyan megtámasztja majd a revolvvert az ablakrácsra, hogy szilárdan álljon a lövés pillanatában.

Ha Fernando Sanchez őrmester, vagy a néhai Salvador Eduardo hadnagy most látnák, hihetetlenül meg lettek volna döbbenve. Arcán nyoma sem volt bájnak, a kedvesség és az elveszettség minden kis nyoma úgy illant el, mintha sohasem tartozott volna ehhez az archoz. Jéghideg, rezzenéstelen tekintettel követte az alatt lejátszódó eseményeket. Egyetlenegyszer sem pislogott. Josie Mendoza higgadt profi volt, sokkal veszélyesebb ember, mint bárki, akit a hadnagy vagy az őrmester életében látott.

Josie-nak csak egyetlen lövésre volt lehetősége. Ha azzal nem öli meg Monizt, vagy lő megint, és akkor el fogják kapni, vagy elmenekül az előre kidolgozott menekülési útvonalon, akkor viszont kudarcot vallott.

Moniz nagy hangon, teátrálisan hadonászva beszélt. Még nem mondta ki, amit akart, egyelőre a bevezetőnél tartott: éltette a népet, beszélt a nehézségekről és a fényes jövőről, mely eljőhet, ha összefognak, és együtt küzdenek érte.

Josie még kivárt. Figyelte Moniz mozgását. Figyelte a férfiakat a tetőn. Figyelte a géppisztollyal felszerelt rohamrendőröket lent az udvaron.

Egyszerre minden összeállt, a színtér elrendeződött.

Felemelte a revolvvert, betámasztotta, hátrahúzta a kakast, kifújta a levegőt, egy vonalba hozta az irányzékot Moniz fejével, és két szívdobbanás között lőtt.

Juan Ortega Moniz fejéből csontszilánkok és agydarabkák repültek szét. A test groteszk rongybabaként terült el az emelvényen, körülötte sötét vértócsa gyűlt, amely minden irányban egyre nőtt.

2.

27-ES RENDŐRŐRS
BOGOTA, KOLUMBIA
vasárnap délután, szeptember 2.

A 27-es számú rendőrőrs északnyugati oldalán postahivatal állt, egy lehervasztóan ronda kis zsákutca legvégén. Az őrsnek nem is nyílt ajtaja erre az utcára, így ebben a pillanatban csupán egyetlen újságíró tartózkodott a környéken. Sylvia Binoch, szabadúszó újságíró és fotóriporter a postától jó ötven méterre parkolt. Egy mocskos Land Rover Discovery kormányra mögött ült, lábait feltette a műszerfalra, hogy professzionális Nikon fényképezőgépét megtámaszthassa a térdén. Mivel nem engedték be az épületbe, semmi értelmét nem látta annak, hogy valahol a főbejárat előtt szobrozzon, ezért arra gondolt, ha netán valami történne, Monizt talán a postán keresztül próbálják majd kimenekíteni, és akkor ő lekapja. Már érezte a zsebében a csekket, látta maga előtt a sok-sok nullát az összeg rubrikában. Mosolyognia kellett, ahogyan elképzelte.

A lövés fülsiketítő volt. A szomszédos házak tetejéről madárraj rebbent fel. Az idő mintha megállt volna egy pillanatra. Lövés dördült a rendőrség épületében...

Azután kivágódtak a kapuk és az ajtók, felfegyverzett rendőrök és Moniz testőrségéhez tartozó fegyveresek özönlöttek az utcára. Autókat fordítottak keresztbe, kordont vontak az őrs köré. Nem feledkeztek el a postáról sem. Az egész hihetetlenül gyorsan játszódott le.

Egy pillanattal később már mindenki tudta, mi történt: meggyilkolták Juan Ortega Monizt, a Nép Barátját.

– A merénylő még az épületben van! – kiáltotta valaki.

Minden oldalról élesre töltött fegyverek, kamerák és fényképezőgépek szegeződtek a 27-es számú rendőrőrsre.

Csend lett, senki sem mozdult, a kutyák sem ugattak, a csecsemők sem sírtak fel, a szél sem görgetett szemetet. Csend és mozdulatlanság.

Bent, a kapukon, ajtókon és falakon túl zord tekintetű, fegyveres férfiak rohantak helyiségről helyiségre, folyosóról folyosóra, emeletről emeletre. Mindent átkutattak, minden szekrénybe benéztek, minden ismeretlent megbilincseltek és a földre fektettek.

Húsz géppisztolyos rendőr érkezett a legfelső emeletre. Az volt a feladatuk, hogy sorban átkutassanak minden helyiséget. A kábítószer-elhárítás helyettes vezetőjének irodájával akarták kezdeni. Egyikük berúgta az ajtót, hárman beugrottak, majd még öten özönlöttek az irodába. Egy halottat találtak az irodában: Salvador Eduardo hadnagyot. És Josie-t. Ő akkor még élt. Átvágott torokkal hevert a fal mellett.

Sylvia Binoch ránézett a karórájára. Már elég idő telt el, biztosra vette, hogy hamarosan történni fog valami. Kiszállt a kocsiból, és fényképezőgéppel a kezében elindult a rendőrőrs felé. Sajtóigazolványa a nyakában lógott, de

útlevel is volt nála, érvényes vízummal, hátha elkérik tőle, és hátha ezen múlik, hogy bejusson valahová.

Érezte az izgalmat, a jóleső feszültséget. Történik valami, és talán ő lesz az egyetlen ember, aki látja, és nemcsak hogy látja, hanem le is tudja fényképezni. Csodálatos érzés, a rendkívüliség érzését adja az embernek.

Sylvia előtt, jó tizenöt méterre, terepjáró állt keresztben az úton, elzárva a forgalmat mindkét irányban. Nyolc Ingram M10-es géppisztollyal felfegyverzett rendőr használta fedezéknek a dzsipet. Egyikük hátranézett, és meglátta az alacsony, rövid szőke hajú, huszonkét év körüli, sportos alkatú nőt, aki tornacipőt, khaki rövidnadrágot, sűrke atlétát viselt, és folyamatosan kattogtatta a fényképezőgépét. Rákiabált, hogy tűnjön el, de a nő nem reagált. A rendőr megindult felé.

Sylvia hátrált, közben felmutatta a nyakában lógó sajtóigazolványt. A géppisztolyos férfit ez a legcsekélyebb mértékben sem hatotta meg, tovább közeledett, és folyamatosan ordította spanyolul, amit a nő nem értett.

Sylvia megfordult, és teljes erejéből futni kezdett, nehogy elvegyék a fényképezőgépét. A rendőr úgy húsz méteren át üldözte, mire utolérte. Leteperte a földre, letépte a nyakából a Nikon fényképezőgépet, majd durván átkutatta a folyamatosan szitkozódó és angolul meg franciául fenyegetőző nőt. Sem fegyvert, sem más, veszélyesnek látszó tárgyat nem talált a nőnél, ezért az iratait magához véve és a gépét a vállára akasztva visszatért a társaihoz.

Sylvia kétségbeesetten üvöltözött utána még egy darabig, majd futni kezdett a kocsija felé. Beült a kormány mögé, és rápillantott a karórájára.

Hét másodperccel később a fényképezőgépbe rejtett kisméretű gyújtóbomba felrobbant, és szénné égette a nyolc fegyveres rendőrt. Sem üvölteni, sem lőni nem tudtak, és a terepjáró benzintankja sem robbant fel.

Sylvia Binoch hivatalos papírjaiban a Nicolette Norwood név állt, és az HAC-nek dolgozott. Szabadlábban lévő, hivatásos gyújtogató volt, más szavakkal az amerikai kormány szolgálatában álló *pirotechnikai szakértő*.

Nickie elfordította a slusszkulcsot, majd gázt adott, és elindult a lángokban álló roncs felé. Nem volt sok ideje, de még meg kellett várnia a társát, Josie Mendozát, aki a merénylet közvetlen végrehajtója volt.

Megmozdult a szellőzőrács a postahivatal bejárata felett, majd lezuhant az utca kövére. Josie kiült a szellőzőjárat szélére, majd habozás és mérlegelés nélkül leugrott a hatméteres mélységbe. Összezárt, behajlított lábakkal érkezett a talajra, majd a lendület irányát követve átfordult a karján, a vállán, és felállt. Futásnak eredt Nickie felé.

Egy perccel és hét kanyarral odébb kocsit cseréltek. Négy perccel és tizenkilenc kanyarral később megint kocsit cseréltek. Amikor a harmadik kocsiból is kiszálltak, már másképp néztek ki, más volt a frizurájuk, a sminkjük, az arckifejezésük, a ruhájuk és a személyazonosságuk.

Nem hagytak maguk után egyetlen nyomot sem, semmit, ami alapján a kolumbiai hatóságok azonosíthatták volna őket. Még azt sem tudták megállapítani, hogy egyáltalán hányan voltak a merénylők.

Josie Mendoza és Nickie Norwood három és fél órával később megérkezett Floridába.